

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

GANGSTEROVA MILENKA SIMON BRETT

OD AUTORA
PŘEVÍTEM SNADNO A RYCHLE

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

**GANGSTEROVA
MILENKA
SIMON BRETT**

Věnováno Alastairovi a Sarah u příležitosti jejich svatby

Tato kniha je fikcí a nezobrazuje žádné reálné události. Všechna jména, postavy, místa a situace jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity pouze jako fiktivní. Podobnost se skutečnými postavami, ať již žijícími či nežijícími, či podobnost se skutečnými událostmi či místy je čistě náhodná.

Copyright © Simon Brett, 2012

Translation © David Sajvera, 2015

Cover Illustration © Alice Sinkner, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-160-8

1.

Příliš vlhká peřina

Ačkoli tawcesterský hrad mohl být v mnohém směru považován za reprezentativní šlechtické sídlo, měl svoji Achillovu patu v podobě prastarého vodovodního a odpadního potrubí. Hosté přijíždějící sem v radostném očekávání víkendového povyražení v podobě rutinního odhalení pachatele vraždy, provedeného amatérským detektivem, jehož přítomnost se již při obdobných příležitostech očekávala, si museli zvyknout na podivné zvuky rozléhající se ztichlou noční budovou. A ačkoli část těchto pazvuků bylo možné přičíst na vrub brandy opojeným hostům mužského pohlaví, kteří dováděli se služkami v křídle hradu vyhrazeném pro služebnictvo, většinu z nich produkovala právě kanalizace.

Její mechem obrostlé olověné trubky přitom disponovaly širokou škálou zvukových rejstříků, které by zahanbily i varhany průměrně velkého městského kostela. Pokaždé když si někdo napouštěl vanu, ozývaly se strašidelné, břinkavé zvuky, takže si někteří hosté mohli docela dobře myslet, že si někde poblíž brousí šavle regiment husarů. Zvuk vypouštěných van zase nápadně připomínal chropění Číňanů, kteří se v nějakém opiovém doupěti v Čínské čtvrti v Londýně navzájem škrtí vlastními copánky. Pokud uprostřed noci nějaký neopatrný host náhodou zatáhl na záchodě za splachovadlo, spustil tím děsivou kakofonii kašlání, lapání po dechu a vychrchlávání, při-

pomínající zvuky na uzavřeném oddělení sanatoria pro souchotináře.

Když pak ve čtyři ráno roztápěla nějaká nešťastná služka hradní bojler, aby ohřála vodu, která po anabázi krkolomným potrubím dorazila do nejvzdálenějších koupelen stejně studená, skřípění, sípání a kloktání trubek nebylo nepodobné smíchu vévodkyně vdovy z Tawcesteru. Tuto podobnost si mohl však jen málokdo uvědomit, protože u vévodkyně vdovy z Tawcesteru byl smích ještě řidším úkazem než tokání u tereje guánového. Vévodkyně vdova neměla bohužel pocit, že život je něco zábavného nebo dokonce humorného, a potěšení nacházela pouze v peskování služebnictva a verbálním napadání příslušníků svého stavu. Na její tváři podobné prastarému kusu zvětralé žuly se jen zřídka objevovala prasklina v podobě úsměvu.

Její mladší syn – Jeho Výsost Devereux Lyminster, známý mezi přáteli jako „Blotto“ – byl ale uhněten z úplně jiného těsta. Každé ráno, hned od chvíle, kdy jeho sluha Tweedling roztáhl v jeho ložnici závěsy a vpustil dovnitř paprsky jitřního slunce, se na Blottově tváři objevil široký úsměv prozrazující vrcholně optimistické naladění. Přes jeho nesmírně ušlechtilou a krásnou tvář nepřešel nikdy mráček v podobě nějaké temné myšlenky – tedy vlastně v podobě jakékoli myšlenky, protože Blotto většinou žádné myšlenky neměl.

Když totiž Všemohoucí – nebo nějaká jiná moc, která má tyto záležitosti v kompetenci – stvořil Blotta, rozhodl se, že ho v oblasti činnosti mozku obdaří jen velmi skrovným přídělem. S ohledem na mnoho jiných cenných darů a talentů, jichž se mu dostalo do vínku – narodil se do jedné z předních aristokratických rodin své země, úžasně dobře vypadal, dokázal také jednat velmi instinktivně a tváří v tvář jakémukoli nebezpečí projevovat úžasnou odvalu –, jeho mentální nedostatečnost nikomu nevadila

a nikoho neobtěžovala. Poslední osobou, kterou by tato retardace obtěžovala, byl Blotto sám.

A kromě toho – měl také sestru, jejíž inteligence dokázala jeho intelektuální impotenci zcela vyvážit. Lady Honoria Lyminsterová, známá mezi lidmi svého stavu pod přezdívkou „Twinks“, byla stejně krásná jako její bratr a stejně chytrá, jako byl její bratr silný. Blotto se nikdy nepřestal pozastavovat nad tím, že mozek ukrytý pod jejími nakrátko střiženými blond vlasy dokáže vyprodukovat takové množství geniálních myšlenek a nápadů. Dovedl si to vysvětlit jenom tím, že lebka jeho sestry se podobá útvarům, které znal z různých pohádek, a jejichž vnitřek dokáže pojmout mnohem větší prostor, než jsou mu logické propočty geometrie a aritmetiky ochotny přiznat.

Jednoho slunečného letního rána se Blotto právě takhle probudil do svého standardního rozpoložení díky rachení kroužků záclony, neboť jeho osobní sluha Tweedling dal v té chvíli slunečním paprskům svolení, aby vstoupily do pánovy ložnice. „Dobré ráno, Tweedlingu,“ zamumlal.

„Dobré ráno, milorde.“

To bylo konverzační maximum, jehož byl Blotto v dané situaci schopen. Ačkoli se vždy probudil se skvělou náladou, pokaždé mu chvíli trvalo, než začal být aspoň trošku hovorný, což Tweedling dobře věděl a respektoval to. Pokud by si jeho mladý pán přál, aby utrousil trochu víc vět a informací, zajisté by to učinil. To se ale stávalo velmi zřídka. Neměnný ranní rituál, který Tweedling každý den prováděl, spočíval v tom, že zaklepal na dveře Blottovy ložnice, bez vyzvání vstoupil, roztáhl závěsy, zahájil výše popsanou konverzaci, položil na noční stolek čajový podnos a ihned odešel.

Blotto věděl, že někteří mladí šlechtici mají se svými osobními sluhy důvěrnější vztah a že s nimi například ro-

zebírají výsledky dostihů, nadcházející lov, bizarní chování některých hostů nebo mravní poklesky hereček. Blotto se s Tweedlingem do podobných hovorů nikdy nepouštěl. Vnímal svého sluhu jako zaslouženou vymoženost příslušející jeho stavu, jako dobře fungující nástroj, sice trochu univerzálnější, než je nůž, vidlička nebo lžíce, ale jinak vcelku podobný.

Onoho rána, když se probouzel a jeho vědomí mu začalo opět pumpovat do žil standardní dávku optimismu, pocítil Blotto něco velmi neobvyklého. Jeho lůžkoviny vykazovaly značný stupeň vlhkosti.

Vlhké peřiny nejsou v Anglii vůbec nic zvláštního. Blotto na ně byl zvyklý jak z elitní internátní školy, tak z návštěv na vznešených aristokratických sídlech. Všechny ty grandiózní rezidence se přirozeně vyznačovaly mírně plesnivým zápachem postelí a vlhkou lepkavostí lůžkovin. Byl to jakýsi axiom provázející život v Anglii stejně jako neustálý průvan a teplé pivo. Všichni lidé a všechny národnosti, s výjimkou sebestředných a rozmazlených Američanů, se s tím už smířili a akceptovali to.

To ráno ale vlhkost v posteli přesahovala všechny únosné meze. Blotto cítil, že tohle už není lehká, osvěžující vlhkost, která člověka stimuluje, aby vyskočil z postele a pustil se činorodě do života. Jeho polštář, prostěradlo, přikrývka i matrace byly tak nasáklé vodou, že by se daly ždímat.

Soukolí Blottova mozku se rozběhlo na plné obrátky a snažilo se dospět k vysvětlení tohoto nezvyklého fenoménu. Snažil se vzpomenout si na to, co se dělo včera večer, protože celá záležitost mohla být klidně způsobená nějakým alkoholickým výstřelkem. Nedokázal si ale vybavit nic, co by tuto zvláštnost vysvětlovalo, neboť jeho včerejší spotřeba alkoholu byla velmi umírněná – před obědem tři nebo čtyři skotské se sodou, při obědě pár lahví klaretu

a pak už jenom šest velkých brandy v kulečnickovém sále jako digestivum před večeří a to bylo vše. Nic zvláštního. Tento zcela standardní přísun lihovin přece nemohl ovlivnit činnost močového měchýře, nebo nedej bože dokonce myšlení či jednání tak zdravého a silného muže, jakým byl Blotto.

Další vysvětlení se snažil nalézt upřeným pozorováním stropu nad postelí. V noci sice nezaznamenal ani prudký déšť, a dokonce ani hurikán, který by roztrhal střechu tawcesterského hradu na cucky, věděl ale dobře, že spí velmi tvrdě, a proto nevylučoval ani tuto eventualitu.

A právě pohled na strop mu poskytl – ne-li úplné vysvětlení potopy, pak tedy aspoň odhalení jejího hlavního zdroje. Strop nad jeho postelí mokval vlhkostí a byl vydutý jako ohromné břicho pošlého zvířete. Z velké trhliny v látkové tapetě dosud hojně odkapávaly kapky vody.

Zatímco se Blotto snažil zpod nasáklých peřin posoudit rozsah škod, ozvalo se energické zaklepání na dveře a se slovy: „Doufám, že jsi už oblečený, můj starý uzenáči“ se do místnosti jako velká voda vřítela jeho sestra Twinks.

Blotta pohled na vlastní sestru nikdy neomrzela. Kdyby se někdy zúčastnila soutěže o titul královny krásy, pravděpodobnost jejího vítězství by byla velmi vysoká. Byla opravdu výstavní kousek skřivánčího hrtanu. Ztělesňovala ideál ženské krásy, stejně jako Blotto ztělesňoval ideál krásy mužské, ačkoli si to neuvědomoval a nad svým zevnějškem ani v nejmenším nepřemýšlel. Chlapi by se neměli takovými pitomostmi zabývat, aspoň ne ti zdravě rostlí. To obvykle dělají cizinci. Tihle maníci se často chvástají tím, jak dobře hrají kriket (a není to ani tak tím, že by byli dobří v kriketu, jako spíš tím, že to jsou cizinci).

To, že Twinks vypadala i onoho rána úžasně, nebylo možné přičíst na vrub jejímu oblečení. Měla na sobě ho-

línky a pánský trenčkot. Její elegantní účes zakrýval žlutý rybářský klobouk z nepromokavého plátna. Jediným obvyklým prvkem její garderoby, který si ponechala, byla stříbrem vyšívaná kabelka zavěšená na útlém zápěstí. Z Twinks kapala voda v takovém množství, že se pod ní během chvilky na dřevěné podlaze ložnice vytvořila malá kaluž.

Vesele se usmála na svého mokrého bratra a pronesla: „Vypadá to, že jsme na jedné lodi, moje stará pikslo na sušenky. Vlastně to vypadá, že jsme spíš *byli* na jedné lodi, která se s námi převrhla.“

„Je to trochu jako moucha v limonádě, co?“ odpověděl Blotto, jehož mozek se dosud neprobral k plné bdělosti. Vzhlédl vzhůru k díře mokvající na stropě. „Co to je za potopu světa, Twinks? Nemá to být těch čtyřicet dní a nocí deště, co bůh seslal na toho starého ananasa z Bible, jehož jméno mi teď úplně vypadlo? Nemáme začít od každého zvířecího druhu shromažďovat párky a začít shánět strom se žlutým dřevem, abychom postavili archu? I když vůbec nevím, kde se dá sehnat nejbližší dodavatel žlutého dřeva... a vlastně ani nevím, co to žluté dřevo vlastně je. Ach, drobký ze sušenek, jak se vlastně jmenoval ten chlápek, o kterém se tady bavíme?“

„Noe.“

„Samozřejmě. Trefa přímo do černého, deset bodů, Twinks.“

„Díky, Blotto, můj starý truhlíku. My jsme ale v trochu jiné situaci než Noe. Tohle totiž není žádná přírodní katastrofa.“

„Takže nebude pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí a nebudeme muset shánět od každého zvířete samce a samici?“

„To určitě ne. Tuhle šlamastyku nemá na svědomí příroda, ale lidská ruka, nebo spíš lidmi vytvořená technika. Vo-

dovodní a kanalizační potrubí na tawcesterském hradě je úplně na odpis. Už dlouho vysílalo různé výstražné signály a my jsme je bohužel ignorovali.“

„To nechápu. Odkud se tedy u všech čertů vzala všechna ta voda?“ divil se Blotto. Problematika vodovodu a kanalizace – stejně jako mnoho jiných oblastí lidské činnosti – zůstávala pro něj velkou neznámou. Jeho informace o této vymoženosti byly velmi kusé, protože něco takového se na prestižním Etonu prostě neprobíralo. Nutno ovšem přiznat, že kusé byly i informace o mnoha jiných tématech. Blottův mozek vlastně dokázal dlouhodobě podržet pouze informace o lovu nebo o kriketu.

Twinks naproti tomu v oboru instalatérství – stejně jako v jiných oborech – s přehledem vynikala. Její elegantní kabelka v tuto chvíli obsahovala veškeré nářadí, které bylo zapotřebí pro většinu základní oprav – sadu klíčů, nástroje pro řezání a ohýbání trubek, závitníky, koudel a sadu různých těsnění. Ale i jí už bylo jasné, že pohroma na tawcesterském hradě bude vyžadovat zásah odborníka.

„Ta voda, kterou jsme tady všichni promáčení, pochází z nádrží, které jsou umístěné v horních patrech budovy a do kterých se jímá voda. Ta se pak používá jako užitková voda pro celou domácnost.“

Blotto zamyšleně pokýval hlavou. Protože se nikdy nezatěžoval zbytečnými filozofickými otázkami a nepídil se po skrytých tajemstvích fungování světa, neměl také dosud potřebu položit si otázku, odkud se všechna ta voda vlastně bere. Stačilo mu prostě jenom otočit kohoutkem a bylo to. Když potřeboval, bylo to tady. Fungovalo to v určitém ohledu podobně jako s penězi.

„Takže ta voda, ze které jsme tu teď všichni nažmach...“ dával si Blotto pomalu dohromady svoje myšlenky, „vytekla z horního patra dolů, protékla patrem nad námi a...“

„U všech velkých hvízdajících svišťů!“

„Co se děje, Twinks?“

„Patro nad námi... Víš přece, co je v patře nad námi, Blotáku?!“

„Voda!“ vystřelil od boku Blotto.

„Přece velká hradní galerie!“ vykřikla Twinks a vyběhla ze dveří. „Ve velké galerii jsou portréty všech našich předků!“

Její obava se naplnila. Voda zničila všechny portréty vévodů z Tawcesteru, včetně portrétů od Gainsborougha a Reynoldse (které byly nedávno ukradené hlavou zločnické organizace jménem Blecha a které Blotto a Twinks navzdory nebezpečí získali zpátky). Tyto portréty zobrazovaly „Ruperta Fintila“ a „Ruperta Nesvéprávného“ (všichni vévodové z Tawcesteru se jmenovali Rupert a většina z nich ke svému jménu připojila nějaké přízvisko, jako například „Černý Rupert“ nebo „Rupert Tupý“).

Bratr i sestra se rozhlédli po galerii a jejich pohled prozrazoval zoufalství. Voda protekla po zdech a po plátcích a skoro úplně smyla malbu. Prastaré kusy látky nasáklé vlhkostí se nadmuly a některé dokonce popraskaly. Jedinečné dokumenty o slávě prastarého rodu vzaly s konečnou platností zasně.

„No, tak to je docela nepříjemné,“ komentoval zkázu Blotto.

2.

Předvolání do Modrého ranního pokoje

Řešení praktických problémů uvnitř tawcesterského hradu, týkajících se blaha jeho obyvatel, měl na starosti majordomus Grimshaw a nepřehledná kohorta sluhů a služek rozličných hodností: kuchařů, uklízeček, pokojských, podržtašků a pucfleků všeho druhu.

Řešení praktických problémů mimo teritorium budovy tawcesterského hradu, týkajících se blaha jeho obyvatel, pak měla na starosti armáda zahradníků, čeledínů, zemědělských dělníků, řidičů a dalších pologramotných venkovských křupanů, jimž železnou rukou vládl správce budovy, pan McEnemy. Tento Skot se vyznačoval tak neúprosným životním pesimismem, že by dokázal připravit jakýkoli mráček na obloze i o poslední zbytek prosvítajícího slunečního světla. Protože mezi jeho povinnosti patřil také dohled nad technickým stavem budovy tawcesterského hradu, byl ihned povolán, aby posoudil rozsah škod a závažnost poškození vodovodního potrubí.

Správce budov procházel z místnosti do místnosti a na jeho tváři se objevil výraz ponurého uspokojení. Jako presbyterián měl sklon k tomu hýčkat ve své imaginaci různé vize apokalyptických pohrom, a představy útoku kobylek nebo záplav biblických rozměrů mu přinášely zvrhlé uspokojení. Tento muž, který žil v neustálém očekávání zkázy, nedokázal onoho rána při prohlídce tawcesterského hradu skrýt své uspokojení, neboť jeho nejhorší předtuchy se právě naplnily.

Blotto a Twinks ho doprovázeli, poněvadž doprovázet správce při obhlídce panství nebyl úkol hodný jejich staršího bratra. Současný vévoda z Tawcesteru, známý mezi svými blízkými spíše pod přezdívkou „Lufa“, se takovými podružnými věcmi nemohl rozhodně zabývat. Bylo pro něj vlastně těžké zabývat se jakýmkoli věcmi běžného života. Pomineme-li jeho hlavní společenskou povinnost zúčastnit se jednou do roka – o Vánocích – svátečního oběda ve Sněmovně lordů, který byl vyhlášený svými excelentními lahůdkami, měl za úkol už pouze oplodnit svoji manželku, vévodkyni z Tawcesteru, všeobecně známou pod přezdívkou „Sloggo“, tak aby se z tohoto spojení narodil mužský dědic, a ne pouze potomek ženského pohlaví, jak se již několikrát stalo. Mužská linie tawcesterského rodu musela prostě pokračovat – a to i za cenu toho, že by se vévodou z Tawcesteru stal nakonec Lufův mladší bratr – což by dokonce i Blotto považoval za katastrofu, k níž by nemělo nikdy dojít. Tohle nebyla rozhodně role, po které by bažil, protože netoužil po žádném titulu či funkci, která by mu znemožňovala chodit na lov, hrát kriket a občas si jako amatérský detektiv vyšetřit nějaký ten zločin.

Na konci prohlídky měla tvář správce McEnemyho patecky protáhlý výraz a podobala se hlavě koně, který právě shodil jezdce na překážce Velké národní. „Na tohle,“ oznámil s morbidní aурou starozákonního proroka, „moji lidé nestačí. Mám k dispozici řemeslníky, kteří dokážou vyměnit plovák u splachovače nebo těsnění. Tenhle úkol je ale zcela nad jejich síly. Je tu potřeba vyměnit všechny rozvody, předělat kompletně celý vodovodní systém. Do mrtě.“

„Neměl byste radši použít trubky?“ zeptal se Blotto.

„Jak to myslíte, milorde?“

„No vyměnit vodovod za mrtě by mohlo být...“

„Myslím, že pan McEnemy to použil jako metaforu,“ vysvětlila Twinks jemně.

„Ach.“ Její bratr pokýval hlavou a dal tím najevo, že je mu zcela jasný význam slova „metafora“, ačkoli tomu tak nebylo.

„Tahle práce,“ hlaholil McEnemy, „ale bude stát tisíce a tisíce liber. A je jasné, že byste ji měli provést ještě předtím, než se pustíte do restaurování obrazů.“ Spokojeně si zamnul ruce, ačkoli z jeho tváře nezmizel výraz zoufalství.

Blotto a Twinks už od dětských let věděli, že když je jejich matka povolá do Modrého ranního pokoje, značí to nějakou nepříjemnost. Docházelo k tomu pokaždé, když se prohřešili proti přísným pravidlům, která vévodkyně vdova ustanovila jako neoddiskutovatelnou normu chování na tawcesterském hradě. Předvolání do Modrého ranního pokoje znamenalo, že se dopustili nějakého opravdu závažného prohřešku – třeba když použili při nácviu střelby z brokovnice jako terč ohromné lampy v kulečnickovém sále, nebo si ve velké hradní galerii hráli na hon na lišku a jezdili tam přitom na opravdových koních, nebo když mluvili o penězích, nebo když se dopustili bezmála smrtelného hříchu v podobě vstřícného a srdečného chování ke služebnictvu. Nejen tyto hříchy, ale i celá řada různých dalších poklesků mohla klidně rozpoutat nekontrolovatelný hněv vévodkyně vdovy.

Tresty, které jim ukládala, ale nikdy nebyly tělesné. Věděla, že její ratolesti dostanou patřičnou nakládačku od svých chův a guvernantek, Twinks pak v pozdějším věku od řadových sester v klášterní dívčí škole a Blotto od starších spolužáků na Etonu. Ne, kázeňská opatření vévodkyně vdovy byla rafinovanější. Ačkoli se jednalo pouze o verbální nátlak, nebyl to nátlak méně bolestivý než fyzické po-

trestání. Schopnost srazit své podřízené na kolena a konfrontovat se s příslušníky své vlastní třídy se předávala z generace na generaci a s každou novou generací nabývala kultivovanějších a rafinovanějších podob. Představa, že by tuto zděděnou zášť mohla krotit aspoň ve vztahu ke svým vlastním dětem, se jí hnusila stejně tak jako představa, že by je měla obejmout.

Verbální útočnost vévodkyně vdovy měla zajisté celou řadu podob a stupňů intenzity. Nejvyšší stupeň rozhořčení vyjadřoval výraz „zklamání“. Blotto od své matky slyšel, že je „zklamaná“ jeho chováním už v době, kdy se kolem ní batolil a měl na sobě dětské pleny.

Blotto i Twinks tedy dobře tušili, co bude následovat, když se onoho dne dostavili do Modrého ranního pokoje a vévodkyně vdova, uveleбенá v ohromném křesle v chip-pendaleském stylu, které vypadalo jako trůn, jim oznámila: „Jsem velmi zklamaná tím, co se tu včera stalo.“

Ačkoli by ani ta nejpokřivenější logika nedokázala přisoudit sourozencům vinu za včerejší havárii, pocítili oba okamžitě výčitky svědomí. Chování jejich matky by v nich dokázalo vzbudit pocit zodpovědnosti i za biblickou potopu světa, neřkuli za vyplavení vlastního hradu.

„A,“ pokračovala vévodkyně vdova tónem vládkyně impéria, „od naší rodiny se vyžaduje řešení této překerní situace.“

„Jak to myslíte, matko?“ vyzvídal nechápavě její syn, který měl rád, když se o věcech mluvilo přímo a konkrétně. „Chci říct, že to je určitě nepříjemnost, co se tu stalo, že nám tu tekla studená i teplá voda po zdech, ale je tady přece fůra maníků, kteří to mohou dát zase do pořádku a opravit to... víte, co myslím? Instalatéři a tak... Myslím, že bychom našli i dostatek páprďů, kteří nám utkají koberce a namalují nám všechny ty portréty našich předků. Takže

je to tak, že teď je to sice bída s nouzí, ale můžeme to zase uvést do stavu, kdy to bude tip-ťop. Jediné, co je potřeba, je, aby pan McEnemy zvednul sluchátko a obvolal pár maníků, a všechno bude zase jako ten nejskvělejší krémový řez.“

„Tak jednoduché to ale bohužel není, Blotto,“ zahřměla jeho matka. „Jde tu o něco úplně jiného. Ten problém je mnohem větší, než si vůbec dovedeš představit.“

„Jak to myslíte, matko?“

„Mezi plebejci je určitě řůra takzvaných umělců, kteří dokážou zrestaurovat naše obrazy, ale je tu jedna věc, na kterou jsi zapomněl.“

„A to je co?“

„Že ti lidé za to budou chtít zaplatit.“

„Dobře, matko. To pro nás není zas tak tuhé sousto. Tak jim prostě a jednoduše zaplatíme.“

„Na tom není nic prostého a jednoduchého, Blotto. K tomu, abychom jim zaplatili, potřebujeme peníze.“

„Tak jim je prostě dáme,“ uštědřil Blotto matce moudrou radu.

V tu chvíli to v útrobách vévodkyně vdovy zahřmělo jako v sopce, která se náhle rozhodla, že přestane být vyhaslá, a Twinks usoudila, že je nejvyšší čas, aby se vmísila do debaty a poněkud uklidnila situaci.

„Blotto, matka nás vždy vedla k tomu, že bavit se o penězích je vulgární...“

„Dobrá trefa, souhlasím,“ přitakal Blotto.

„...takže výsledkem bylo, že jsme se nikdy o penězích nebavili...“

„Úplně ti rozumím, Twinks.“

„...ale když se nikdy nebavíš o penězích...“

„...což jsme nikdy nedělali, protože to je vulgární...“

„Souhlasím. Když se o nich ale nebavíš...“

„Ano?“

„...tak je velmi těžké zjistit, jestli je máš, nebo ne...“

„Ach tak.“

„...a věci se mají tak... že my teď žádné peníze nemáme...“

Blottovi konečně došel význam sestřiných slov. „U všech sušenek...“ zamumlal. Když se vzpamatoval, napadla ho spásná myšlenka, kterou neváhal vyslovit. „Ti maníci budou ale našťestí poctěni tím, že to mohou pro nás udělat. Jsme přece aristokrati a pro ně to musí být čest, že pro nás budou pracovat zadarmo, ne?“

„Bohužel ne,“ vybuchla vévodkyně vdova, které se zase vrátila řeč. „Mravy v této zemi v poslední době bohužel značně upadly. A na tom nic nezmění ani fakt, že jsme se v té poslední strkanici vypořádali se Skopčáky, což má zase pro změnu negativní následky v tom, že už nemáme tak srdečné vztahy s našimi německými příbuznými. Celá ta válka se vůbec neblaze podepsala na mravech prostého britského člověka. Lidé se na veřejnosti otevřeně baví o těch odporných socialistických teoriích a výsledkem je to, že i všichni ti kramáři, prasečkáři a obchodníci se chovají tak sebejistě a bohorovně, že odmítají největším synům a dcerám své země poskytovat půjčky.“

Na její tváři, jako vysekané z mramoru, se objevil ještě tvrdší, zachmuřený výraz. „Vždy jsem poukazovala na to,“ prohlásila hlasem proroka, „že zrušení feudálního řádu nepřinese společnosti nic dobrého a že to bude krok zpátky.“

Všichni tři příslušníci starobylého rodu stanuli na chvíli v zadumání a v Modrém ranním pokoji zavládlo nehybné ticho, které náhle přerušil Blottův vzrušený výkřik. „Dostal jsem skvělý nápad. Tohle bude opravdu bomba nejvyššího kalibru!“

„Och!“ zareagovala vévodkyně vdova a její jednoslabičná reakce prozrazovala mírnou nedůvěru k synovu entuziasmu. Zkušenost ji naučila, že jeho „bomby“ obvykle zcela míjejí svůj cíl, případně vůbec nevybuchnou.

„Potkal jsem jednu jednoho maníka, kterému vyhořel zámek,“ pustil se Blotto s nadšením do vysvětlování. „A ten mi říkal, jak to vyřešil. Ten zámek mu zapálila jedna pomocnice v kuchyni cigaretou nebo něčím podobným. Celá budova se vzňala jako krabička od zápalek. A víte, jak to skončilo? Dali mu peníze, aby si mohl to sídlo opravit. On to ale neudělal. A víte, co s těmi penězi nakonec udělal? Přestěhoval se na Riviéru a utratil je s různými pobudy a ženami lehčích mravů. To je dobrá historka, co? Je to jako vdolek s jahodovou marmeládou.“

„Jak ale získal ty peníze?“ vyzvíдалa trpělivě Twinks.

„Ach. Máš pravdu. Promiň.“ Blotto se omluvně uchechtl, načež vyrukoval se svým bombastickým nápadem: „Z pojištění.“

Obrátil se ke své matce v triumfálním očekávání pochvaly. Vévodkyně vdova zpražila svého syna pohledem, který by na vzdálenost sto padesáti yardů dokázal spálit na troud služku. „Z pojištění?“ opakovala po něm nenáviděné slovo. „Pojištění je poslední útočiště pro sprosté plebejce!“

„Ale matko...“

„Proč mě nikdy neposloucháš, Blotto? Už jsem ti několikrát řekla, co si myslím o takových věcech, jako je pojištění.“

„Ach. Omlouvám se, matko. Kdy to bylo...?“

„Když nám z velké hradní galerie ukradli Gainsborougha a Reynoldse. Tehdy ses mě poněkud nejasně otázal, jestli ty obrazy byly pojištěné, a myslím, že jsem ti dostatečně jasně vysvětlila, že pojištění je systém, který vymysleli prostoduší kramáři pro prostoduché kramáře. Když si chceš

zjednat pojištění, musíš si navíc pustit do domu chátru," otrásla se odporem vévodkyně vdova, „která se tu bude potácet a oceňovat majetek. V tawcesterském hradě by to pak vypadalo jako v nějaké obecní zastavárně, což nehodlám dopustit.“

Blotto usoudil, že matka není myšlence na pojištění jejich majetku příliš nakloněna.

„Ach. Nemůžu tomu uvěřit. Pro boží lásku lesních jahod! Musí přece existovat nějaký způsob, jak sehnat peníze na opravu. Měla jste už rande se svým finančním poradcem, matko? Snad by nám mohl zařídit nějakou půjčku.“

„Se svým finančním poradcem jsem už rande měla," prohlásila vévodkyně vdova vážně. „A informoval mě o tom, že tawcesterské panství je už teď zadlužené až po uši. Možná dokonce ještě víc.“

„Tak to je, jako když vdolek spadne marmeládou na zem, co?“ komentovala to Twinks.

Rozhostilo se opět pochmurné ticho. Po chvíli si Twinks všimla, že Blottova tvář zčervenala jako pivoňka, že jeho oči žhnou jako žhavé uhlíky a že v usilovném procesu myšlení zatíná pěsti. Bylo jí jasné, že zakrátko Blotto vyplodí další ze svých bombastických nápadů.

A nemýlila se. „Mám to!“ zařval jako tur. „Je to jednoduché, jako když se zajíc chytí do oka! Myslím, matko, že mi tentokrát poděkujete.“

„Tak co tě napadlo, Blotto?“ otázala se jeho matka bez valné víry, že Blottův vzmach přinese nějaké pozitivní řešení. „Chceš se s námi podělit o svůj nápad?“

„Určitě. Chci. A až ho uslyšíte, budete mít větší radost než gepard, který právě ulovil svoji první gazelu.“

Udělal dramatickou pauzu, což byl celkem odvážný počin, protože vévodkyně vdova neměla ráda jiné dramatické pauzy než svoje vlastní. „Slyšel jsem o takové jedné věci...

a myslím, že to je docela populární záležitost... a lidé si za to nechávají platit. Takže kdybych do toho šel a začal dělat něco takového ... dostával bych za to peníze... a naše problémy by se tím vyřešily.“

„Blotto,“ dožadovala se odpovědi jeho matka, „chceš mi snad naznačit, že bys chtěl jít pracovat?“

„Trefa přímo do černého, matko!“

Zabarvení tváře a křeč v lících svalech vévodkyně vdovy prozrazovaly, že z tohoto nápadu není vůbec nadšená.

A tento dojem potvrdila i její další slova: „Blotto, cožpak v tobě nezůstal ani zbyteček výchovy, které se ti v dětství dostalo? Cožpak si nevzpomínáš na naprosto základní věci, které ti jako dítěti všichni vštěpovali?“

„No, abych se přiznal, tak ne. Však víte, matko, že jsem ve škole zrovna nevynikal a že si nepamatuji skoro...“

„Ne, nemluvím teď o tvé akademické dráze. Tohle se týká spíš tvého vychování. Mám na mysli hodnoty, které jsem se ti já zde na tawcesterském hradě snažila vštěpovat a které se ti snažil vštěpovat také tvůj zesnulý otec, vévoda z Tawcesteru. Vždy jsem z celého srdce doufala, že tyto hodnoty vznešené ušlechtilosti našeho stavu v tobě zapustí kořeny a že se stanou tvojí druhou přirozeností.“

Blotto měl problémy sledovat tok matčiných myšlenek, a proto se raději k jejím názorům nevyjadřoval. Vévodkyně hromovým hlasem pokračovala: „A ty mi teď do očí řekneš, že půjdeš pracovat? Jsem naprosto šokovaná! Už při pouhém pomýšlení na to, že by někdo z naší rodiny pracoval, mi naskakuje husí kůže. Práce... naprosto děsivá představa. Nemohu uvěřit, že ti tato slova unikla za ohradu zubů. Kdybys nebyl dospělý člověk, okamžitě bych tě teď poslala do umývárny, aby sis vypláchl ústa mýdlovou vodou. Je to tak, Blotto. Nemohu bohužel zastírat, že jsem z tebe velmi *zklamaná*.“

Blotto sebou trhl, jako kdyby dostal facku. Její slova mu ale působila mnohem větší bolest než jakýkoli tělesný trest.

„Nabyl jsem dojmu, m-matko,“ zakoktal se, „že můj nápad nastoupit do práce příliš neschvalujete.“

„Jsem ráda,“ potvrdila vévodkyně vdova jeho dojem, „že se ti rozsvítilo. Neztrácejme ale čas zbytečnými diskusemi. Důvodem, proč jsem vás oba zavolala do Modrého ranního pokoje, je skutečnost, že jsem našla řešení, východisko z naší neutěšené finanční situace. Není to určitě zrovna nejpříjemnější řešení – ve skutečnosti je docela hnusné a odporné –, ale zoufalá doba si žádá zoufalá opatření.“

Vévodkyně vdova udělala dramatickou pauzu, kterou ukončila Twinks nezbytnou otázkou: „Co máte na mysli, matko?“

Vévodkyně vdova se vztyčila ve svém chippendaleském křesle – vypadala v té chvíli jako soudce, který se chystá vyřknout rozsudek smrti – a oznámila: „Rozhodla jsem se, že se Blotto ožení s Američankou!“

3.

Blottův osud je zpečetěn

Když Blotto zjistil, že se nejedná o pouhý plán, ale že matka již podnikla konkrétní kroky k jeho naplnění, byl zděšený. Nápad oženit ho s Američankou byl už prakticky realizovaný, protože vévodkyně vdova dokonce vybrala konkrétní Američanku, která měla stát po zbytek života po jeho boku.

A sdělila mu také jméno oné šťastné dívky. „Jmenuje se Mary Chapsticková. Je to dcera Luthera P. Chapsticka III.“

„Co to je za hejhulu?“ otázal se Blotto, z jehož hlasu byly znát známky zoufalství.

„Je to dobytkářský magnát. Dělá masové konzervy.“

Její syn na ni upřel zmatený pohled. „To nechápu. On má nějaké speciální magnetické síly, s jejichž pomocí zvedá plechovky s masem a...“

„Ne magnet. Magnát!“ vysvětlovala vévodkyně vdova a otrásla se hnusem: „Magnát je komerčně úspěšný obchodník, který něco vyrábí nebo produkuje.“

„Ach,“ dovtípil se Blotto.

„A ačkoli na naší straně Atlantiku je sňatek aristokrata s Američankou společensky nepřipustný, na opačné straně oceánu se nad tím nikdo ani nepozastaví. Takže když se tam usadíš a nebude se to vytrubovat do světa, čest naší rodiny zůstane neposkvrněná.“

Blottovi se příliš nelíbil směr, jímž se konverzace ubírala. „Matko, co přesně myslíte tím slovem ‚usadíš‘?“

„Myslím tím to, že až si vezmeš Mary Chapstickovou, usadíš se tam.“

Blotto byl zděšený. „Chcete tím naznačit, že nebudeme žít tady na Tawcesteru?“

„Samozřejmě že ne, Blotto. My chceme přece její peníze, a nikoli její společnost tady na tawcesterském hradě.“

„Já ale její společnost budu muset snášet. A ještě ke všemu na takovém místě, jako je Amerika,“ pronesl Blotto pateticky. „Cožpak vám nebudu chybět?“

Vévodkyně vdova se na něj nechápavě podívala. „Ne. Samozřejmě že ne.“ Nepotrpěla si na iluze tohoto typu a neholdovala falešně předstírat lásku ke svým dětem. Dokonce se jí hnusilo se jich dotýkat... brr!

Najednou si odfrkla jako vodní buvol, na kterého usedl obtížný ovád. „Ať už je to jakkoli, tvůj pobyt v Americe, Blotto, je jen nepatrnou obětí ve srovnání s tím, co přinese. Především bude zachována čest tawcesterského panství a... také se tu díky tomu opraví vodovodní potrubí a kanalizace.“

„Tak to je teda pěkný průšvih, to ti teda povím,“ komentoval Blotto zoufale aktuální dění, když audience u vévodkyně vdovy skončila a oba sourozenci seděli v Twinksině buďoáru. Twinks právě připravovala dva šálky horkého kakaa, které mělo pozvednout jejich náladu, která byla na bodu mrazu. Twinks měla ve svém pokoji poslední výkřik techniky – speciální elektrickou konvici – a nápoj připravovala zcela sama, aniž by musela zvonit na služku. Je to ale úžasná, moderní dívka, ta Twinks, pomyslel si Blotto.

Ani jeho láska k Twinks však nedokázala rozptýlit špatnou náladu, kterou právě měl. Odjakživa trpěl alergií na manželství. Z téhle instituce nekoukalo nic dobrého a – jak ostatně viděl kolem sebe – vždy to skočilo tak, že ženichovi

velmi záhy přistřihli křídélka a omezili jeho osobní svobodu. Blotto měl přitom ale dostatečně realistický postoj na to, aby si uvědomoval, že je komoditou na trhu s ženichy a že dříve nebo později v chomoutu stejně skončí. Ačkoli se mu dosud dařilo vcelku úspěšně sabotovat různé matčiny plány na to ho oženit, věděl, že to nemůže oddalovat donekonečna a že jeho svobodný život jednou vezme za své.

Netížilo ho proto ani tak pomyšlení na manželství, jako spíš vyhlídka toho, že bude muset žít jinde než na svém milovaném tawcesterském panství. Jeho životní potřeby byly velmi prosté: dostatečné množství stravy a nápojů a v příslušném ročním období pak neomezená možnost lovit a hrát kriket. Romantické rodinné sídlo mu poskytovalo vše, co k naplnění těchto skromných lidských potřeb potřeboval.

Ale život v Americe? Z doslechu věděl, že je to země, kde se při lovu používají střelné zbraně a kde dokonce ani nehrají kriket, protože národním sportem je tu jakási hra pro holky – říká se tomu baseball. Cítil se, jako by mu vdolek s marmeládou spadl namazanou stranou na zem.

Nikdy se neodvážil vévodkyni vdově odporovat. Matčina znalost společenských pravidel byla nezpochybnitelná, a když jednou řekla, že by pro ně byla ostuda, kdyby se v anglické společnosti ukázal s Američankou, tak to musela být pravda. Bude se prostě muset smířit s tím, že přijde o své dvě hlavní životní radosti – o lov a kriket. Ach – a samozřejmě o Twinks, kterou také miloval... i když asi ne tolik jako lov a kriket.

Když mu Twinks podala šálek s kakaem, posadila se do křesla naproti němu a zahřívala si své jemné ruce o hrnek s teplým nápojem. Blotto se nadějně zahleděl do jejích azurových očí. Jestli mu někdo na světě dokáže z téhle

šlamastyky pomoci, tak to bude Twinks a její brilantní mozkovna.

Blotto sledoval Twinks dychtivě, jako když štěně labradora sleduje svého pána, a očekával, že jeho sestra vyrukují s nějakým řešením této mezní životní situace.

Její první věta ho ale příliš neuklidnila. „Tentokrát jsme uvízli v pěkném bahně, co?“

„To tedy ano, Twinks. Napadá tě, jak se z toho marastu vyhrabat?“

Zavrtění její elegantní hlavy s hedvábným blond účesem ho připravilo o poslední zbytky naděje. „Víš, že když se matka pro něco rozhodne, je jako krokodýl, který se zakousl do rybářovy nohy. A když se rozhodla, že tě ožení s Mary Chapstickovou, tak bude nejlepší, když ti Tweedling rovnou zabalí kufr.“

Útrpný výraz v Blottově tváři, kterým odpověděl na tuto větu, Twinks přiměl k tomu, aby se ho pokusila aspoň trochu utěšit. „Ale nevěš hlavu, Blotto. Přijdeme na něco dřív, než ještěрка slupne mouchu.“

„Ach, opravdu?“ vyskočil Blotto se znovu nabytou nadějí v srdci. Po chvíli se zeptal: „Tak co to je?“

„Promiň, můj starý trombóne. Jak to myslíš?“

„Ta cesta z té šlamastyky, kterou jsi vymyslela.“

„Ach,“ zarděla se Twinks, „ještě jsem na to nepřišla.“

„Ach.“ Teploměr signalizující Blottovu náladu opět poklesl pod bod mrazu. Nebyl zvyklý na to, že si jeho sestra neví s něčím rady. Většinou to fungovalo tak, že ji seznámil s nějakým problémem, a ona ho díky své skvělé inteligenci obratem vyřešila.

„Ale přijdu na to!“ oznámila Twinks triumfálně. „A pak bude zase všechno ten nejlepší skřiváncí hrtan!“

„Hupí-dupí,“ zajásal Blotto radostně.

„Jenom si musím s tím problémem dát trochu prácič-

ku a pak už budeme jenom skákat přes kaluže. Vlastně...” Twinks pustila jednou rukou šálek kakaa a triumfálně pozvedla prst. „Vlastně jsem na to už přišla. Už jsem přišla na to, jak to uděláme.“

„Žába v díře!“ zvolal Blotto. „Ty máš snad mozek velký jako celá obloha. Twinks, ty jsi jako noční košile mladé novicky. Takže, na co jsi přišla?“

„Matka chce, aby sis vzal dceru toho vlasteneckého Amíka proto, že nemáme jinou možnost, jak zaplatit za opravu potrubí a zrestaurování obrazů...”

„Sleduju tvoje kouřové signály, Twinks, můj starý uzenáči.“

„...takže jediné, co je teď naším úkolem, je vyřešit jednu drobnou malichernost – sehnat peníze. Pokud se nám to povede, důvod, proč uzavírat transatlantické manželství, se rozplyne jako pára nad hrncem.“

„No to je excelentní trefa! Nikdy nepochopím, proč taky někdy nedokážu přijít na tak snadné řešení jako ty.“

Twinks byla již od dětských let natolik citlivá, aby na bratrovy otázky tohoto typu neodpovídala.

„Takže,“ pokračoval Blotto, „jak jinak se dá vyřešit ta ‚drobná malichernost‘ – jak tomu říkáš? Jak seženeme ty peníze na opravu?“

„Ach,“ odpověděla Twinks. „To budeme muset teprve vymyslet.“

Ačkoli u Blotta nemělo ono slovo tak negativně hodnotící význam jako u vévodkyně vdovy, musel přiznat, že je svou sestrou stále trochu *zklamaný*.

Blotto byl vždy přesvědčený o tom, že život v Anglii je po čertech skvěle zařízený. Ačkoli v pojetí anglikánské církve byl Bůh velmi vágně definovaná entita, cítil vždy potřebu pográtulovat této bytosti, síle nebo co všechno si pod tím-

to pojmem představíme, k tomu, jak je to tu všechno skvěle uspořádané. Kriketová sezona začínala v dubnu a končila v září. Hony na lišku zase začínaly v listopadu a končily v dubnu. A gentlemani, kteří se nedovedli zříct svých sportovních zálib ani na měsíc, si mohli říjnovou přestávku vyplnit lovem mladých lišek. Lovecká sezona byla skoro u konce a jeho nádherný lovecký kůň Mefistofeles se už nemohl dočkat letních prázdnin. Blotto se zase těšil na nekonečně dlouhý půlrok na kriketovém hřišti a líně poklidné zahálení v nepříliš parném letním podnebí.

Tato uklidňující a blažená vize ale vzala najednou zasvě. Do hlavy se mu vkradla neklidná myšlenka, že tohle léto na něj čeká jeho poslední kriketová sezona a že zbytek života stráví v zemi, pro jejíž obyvatele je vrcholem sportu jakýsi trapný baseball.

Ještě děsivější pak bylo pomyšlení na to, že vévodkyně vdova – tváří v tvář finanční tísní a naléhavosti oprav na tawcesterském hradě – bude chtít, aby se svatba konala ještě před koncem kriketové sezony. Už od dětství Blotta všichni učili, že chlapi nebrečí. Blotto ale věděl, že kdyby došlo k něčemu podobnému, určitě by se tomu neubráníl a minimálně jednu slzu by uronil.

A právě když jeho nálada poklesla až na samé dno stupnice teploměru, vévodkyně vdova oznámila, že Luther P. Chapstick III. a jeho dcera Mary přijedou příští víkend na návštěvu na tawcesterské panství a zdrží se tu několik dní.

4.

Choulostivý problém se seznamem hostů

„Volá nějaký člověk, Vaše Milosti,“ oznámil vévodkyni vdově tawcesterský majordomus Grimshaw, „který s vámi chce okamžitě mluvit.“

„Cože? Někaký člověk chce, abych okamžitě přišla k aparátu a mluvila s ním?“ opakoala vévodkyně vdova, která ihned nasadila výraz nejvyššího stupně božího hněvu.

Na tawcesterském hradě byl pouze jeden telefonní aparát. Trůnil na stole ve velkém foyer hradu, kde se neustále proháněl průvan. Vévodkyně vdova neměla vůbec ve zvyku chodit k telefonu nebo reagovat na telefonáty. Zaběhlým zvykem tu bylo, že sluha zprávu přijal, vyřídil ji, a pokud to vévodkyně vdova uznala za vhodné a když se třeba jednalo o dostatečně vysoce postavenou osobu – například kamarádka z aristokratických kruhů –, zvolila si sama čas, kdy zavolala zpátky. Pokud někdy někomu sama telefonovala, činila tak opět pouze z vlastní vůle, nikoli z povinnosti. Když pak zvedla telefonní sluchátko, měla ve zvyku zařvat do něj tak hlasitě, že ubohou spojovatelku v místní ústředně pokaždé vyděsila k smrti. (Její hlas byl ostatně tak silný, že by mohla bez problémů mluvit s kamarádkami v britských koloniích, aniž by k tomu potřebovala telefon.)

Zpráva, kterou jí dnes vyřídil vrchní sluha Grimshaw, byla ale tak troufalá, že se jí zdráhala vůbec uvěřit. Ještě nikdo neměl tu drzost požadovat po vévodkyni vdově, aby se dostavila do haly k telefonu.

Počastovala proto majordoma pohledem, před nímž by i tygr začal hrůzou drkotat zuby. „Cožpak jste se, Grimshawe, za ta léta na tawcesterském hradě nic nenaučil?“

„Mohu vás ujistit, Vaše Milosti, že jsem se toho zde naučil mnoho.“

Pod pohledem, jímž zareagovala na jeho tvrzení, by výše zmíněný tygr začal nejen drkotat zuby, ale rovnou by na místě ztuhl jako kámen. „Tak proč jste se dosud nenaučil základní pravidlo,“ zařvala jako tur, „že nikdy nechodím k telefonu?!“

„Onen gentleman na druhém konci linky velmi naléhal, abyste se dostavila k aparátu, Vaše Milosti.“

„Na vévodkyni vdovu z Tawcesteru nemá nikdo co naléhat!“

Ačkoli její chování k vrchnímu sluhovi připomínalo razantní proceduru obrušování povrchu předmětu hrubým brusným kotoučem, Grimshaw snášel její výpady s pozoruhodnou kuráží (léta praxe).

„Tedy, obávám se, že vám musím prozradit jméno onoho gentlemana, Vaše Milosti.“

„A jak se tedy jmenuje ten nestoudně drzý gentleman?“

„Luther P. Chapstick III., Vaše Milosti.“

„Hned tam jdu.“

„Zdravím, vévodkyně,“ ozvalo se ve sluchátku. Vévodkyně vdova byla tak otřesená tímto oslovením, že se nezmohla ani na slovo, a masový magnát proto pokračoval: „Musím říct, že moje malá Mary a já se už strašně těšíme na tu vaši víkendovou párty v Tawcesteru.“

Teprve teď se vévodkyně vzpamatovala natolik, aby vyprodukovala společensky přiměřenou odpověď. „Mohu vás ujistit, že naše rodina se na tuto společenskou akci těší stejně jako vy, pane Chapsticku.“

„Hej, co to je? Myslím, že bychom se měli vykašlat na tyhle formality. Říkejte mi prostě Luthere.“

Ačkoli vévodkyně vdova cítila mírně úzkostnou potřebu říct onomu muži něco povzbudivého, nebyla tato potřeba *natolik* úzkostná, aby vyhověla jeho přání. „Pane Chapsticku, nemám ve zvyku, oslovovat křestním jménem lidi, s nimiž jsem se dosud osobně nesetkala.“

„Ale my jsme se přece právě setkali, vévodkyně. Mám vás teď na drátě. Takže klídek. Říkejte mi prostě ‚Luthere‘ a já vám budu říkat... Jak vám mám vlastně říkat?“

„Vaše Milosti. To je myslím oslovení přiměřené dané situaci.“

„OK. Ať je po vašem, vévodkyně. Takže tenhle víkend bych chtěl projednat tu svatbu“

„Mohu vás ujistit, pane Chapsticku, že vše je připraveno na váš příjezd. Některé části hradu byly sice kvůli nedávnému vyplavení uzavřeny, větší část našeho sídla ale zůstala nedotčena a můžeme vám tedy na Tawcesteru poskytnout obvyklý, tedy velmi vysoký standard ubytování.“

„Jo, to je v pohodě. Jenom mě trochu nervuje... koho dalšího jste ještě na tu víkendovou akcičku pozvali...?“

„Žádní další hosté tu nebudou, pane Chapsticku. Myslela jsem, že... s ohledem na uvolněnější atmosféru a vytvoření hlubšího pouta mezi našimi rodinami,“ vévodkyně vdova byla v agonii, když musela vypouštět z úst slova tohoto typu, „bude vhodnější, když se tento víkend setkáme pouze v úzkém kruhu našich dvou rodin. Bude to neformálnější a intimnější.“ Tuto větu pronesla, ačkoli nikdy v životě neusilovala ani o neformálnost, ani o intimitu.

„Hej, po tomhle kšeftu zrovna neprahnu, vévodkyně,“ opáčil Luther P. Chapstick III.

„Promiňte?“ nepochopila jeho větu vévodkyně vdova, protože lidé jejího postavení přece nedělají žádné „kšefty“.

„Poslouchejte, je načase vyložit karty na stůl. Zním velmi dobře důvod, proč chcete toho vašeho pošuka oženit s mojí dcerou...“

Ačkoli vévodkyně vdova nikdy předtím slovo „pošuk“ neslyšela, dovtípila se, co tím asi dotyčný myslí. A nemohla se zbavit dojmu, že tento výraz jejího mladšího syna vcelku dobře vystihuje.

„Jdete prostě po mých penězích, to je celý, protože já bych si z bankovek mohl postavit barák. Nejsme děti, vévodkyně. Jsme prostě v procesu vyjednávání. Zažil jsem v byznysu řadu různých jednání a můžu vás ujistit, že nemám rád, když mě chce někdo napálit. Když mi prodáváte býčka nebo jalovici, chci vědět, jestli se mi ta koupě vyplatí.“

„Pane Chapsticku, můj syn Devereux není ani býček, ani jalovice.“

„To byl jenom příklad, vévodkyně. Zamysleme se nad tím zdravým selským rozumem. Dohoda je jasná. Pokud se moje dcera a váš syn vezmou, budete mít peníze na opravu tawcesterského hradu a vy pak za to Mary a mě dostanete mezi britskou aristokracií.“

„Ano, vaše dcera získá zcela určitě šlechtický titul, ale ve vašem případě to není možné, pane Chapsticku.“

„Nevíte, co říkáte. Poslouchejte, vévodkyně, já jsem rozvedený muž. Zbavil jsem se Maryiny mámy. Byla mi trochu na obtíž. Takže jsem zase volný jako pták. A kdo říká, že nemůžu jít ve stopách své milované dcery a vzít si taky nějakého britského šlechtice?“

Vévodkyně vdova znala spoustu lidí, kteří by mohli klidně říct, že nemůže.

„Takže... chci tady získat nějaké konexe, vévodkyně. Příští víkend se chci u vás seznámit s nějakými aristokraty. Takže domluveno?“

„Pane Chapsticku, chcete snad určovat, koho mám zvat

k sobě na víkend na návštěvu?“ otázala se zcela ohromená vévodkyně vdova. „To mi chcete diktovat, koho mám napsat na seznam svých hostů?“

„Samozřejmě že chci. Předvedte se trochu! Britská šlechta se přece mezi sebou velmi dobře zná – vždyť jste většinou příbuzní. Pochlaptě se přece trochu! Přece vás nezabije rozeslat pár pozvánek.“

„Obávám se, pane Chapsticku, že nemohu...“

„Tak to vyřídte telefonicky, vévodkyně.“ Jeho hlas zněl najednou kovově tvrdě, což byl zřejmě nezbytný atribut každého, kdo chtěl uspět v chicagském konzervářenském průmyslu. „Pokud pro mě tenhle víkend na vašem hradě neuspořádáte skvělou aristokratickou párty, tak se moje kočka Mary sebere a vezme si někoho jiného... a vezme si s sebou i všechnu tu škváru, kterou jsem pracně vydělal. Jasný?“

„Myslím, že jsem vás velmi dobře pochopila, pane Chapsticku,“ odpověděla vévodkyně vdova.

* * *

„Takže, Twinks?“ pronesla vévodkyně vdova teatrálně.

Předvolání do Modrého ranního pokoje obdržela tentokrát pouze její dcera, které bylo od začátku jasné, oč se jedná. Ve hře nebylo ani její extravagantní oblečení, ani matčina potřeba vyjádřit své zklamání z něčeho jiného. Jednalo se o problém, k jehož vyřešení bylo zapotřebí pronikavého intelektu. Což byl také důvod, proč byl Blotto audience v Modrém ranním pokoji protentokrát ušetřen, neboť procentuální podíl mozku a kostí v jeho hlavě byl opačný než u ostatních lidí.

„Souhlasím s tím, že tu máme určitý problém,“ přiznala Twinks. „Nemůžeme ale pozvat někoho z nižší šlechty? Nějaké zchudlé příbuzné? O ty přece není nikdy nouze.“